

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Rev. Patr. Joannis Laurentii Berti, Ord. Eremit. S.
Augustini, Theologia Historico-Dogmatico-Scholastica,
Seu Libri, De Theologicis Disciplinis**

Berti, Giovanni Lorenzo

Monachii [u.a.], 1749

Caput VII. An Christus sit Sacerdos secundum Ordinem Melchisedech?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83684](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83684)

CAPUT VII.

An Christus sit Sacerdos secundum Ordinem Melchisedech?

SUMMARIUM.

1. & 2. Commenta Melchisedecianorum.
3. usque ad 5. Probatur prima propositio.
5. 6. & 7. Declaratur Melchisedeci origo.

8. 9. & 10. Solvuntur objectiones.
11. & seqq. Probatur, Christum esse sacerdotem secundum ordinem Melchisedech.

1.
Melchisedecianorum
commentum 1.

VARIA fuerunt circa Melchisedechum placita, ante proposita quaestionis solutionem ad examen revocanda. Melchisedeciani enim haeretici, de quibus lib. 11. h. lv. Epiphanius, & S. P. Augustinus de Haeres. h. xxxiv. illum opinati sunt praecellentem quamdam Virtutem Christo superiorem, quae ad benedicendum Abrahamo à caelo descenderit: cujus haeresis cum Tertulliano de Praesc. & Theodoretto lib. 2. har. fab. auctorem faciunt Theodorum quemdam Argentarium, sive Theodotum; sed Epiphanius ibidem appellat Melchisedecianos a Theodotianis avulsos. Hierax, aut Hieracha, quem ferunt vixisse imperante Severo, vir Aegyptiacis, Graecisque literis imbutus tradidit Melchisedech esse Spiritum sanctum: quam opinionem refutat eo loci num. 5. & haeresi lxxvii. n. 7. Epiphanius, & in Epistola ad Evangelium presbyterum Tom. 11. pag. 570. edit. Martian. (alias 126. ad Evagrium) magnus Hieronymus illam tribuit imperito Scriptori, ei fortassis, qui edidit quaestiones rejectas à doctissimis Mauro-Benedictinis in Appendicem Tom. 111. Operum S. Augustini, ubi q. cix. pag. 106. idem error propugnatur: nam id conjectant Vindingus noster in Critico Augustiniano pag. 65. & Martianeus in notis ad praecitata Hieronymi Epistolam. Origenes, & Didymus eò prolapsi sunt, ut Melchisedechum Angelum dicerent, uti refert ibidem Hieronymus: huiusque opinionis meminit etiam Augustinus q. lxxxi. in Genesim. Nonnulli denique arbitrari sunt Melchisedeci nomen, non proprium esse, sed appellativum, eoque solum Dei filium significari; quod post Novatores quosdam alios prolixè nititur demonstrare Cunæus in Tract. de Republ. Hebr. lib. 111. cap. 3. refutatus à Natali Alex. dist. 3. in 111. M. Aet & à Friderico Koerberero Lutherano de Melchisedeco in Typo, & Antitypo.

2.
Commentum 2.

Inter eos vero, qui Melchisedechum saniori iudicio hominem existimant, occurrunt primo eorum sententia, qui ipsum

fuisse putant Semum filium Noe: quam sententiam Epiphanius h. lv. num. 6. inter somnia connumerat, tribuitque Samaritanis. At Hieronymus in Quaestionibus Hebraicis Tom. 2. pag. 520. tribuit Hebraeis, nec illam aperte refellit: quod & repetit laudata epistola ad Evangelium. Tuentur hanc sententiam Targum Jerosolymitanum, Abenezra, Baal Hatturim, neque improbabilis ea videtur Lyrano, Abulensi, Torniello, Villalpando, Eugubino, aliisque doctissimis Interpretibus. Communior tamen videtur quae asserit Melchisedechum fuisse hominem indigenam, & genere Chanaanæum: quam sententiam, cum permulti erudite propugnent, breviter ac nervose vindicant Salius ad annum M. 2118. & Controversia 18. Capisuccus. Quorundam Judaeorum opinio, autumantium Melchisedechum fuisse filium scorti, ideoque ipsius genealogiam in sacris literis praeferri, adeo scurrilis est, adeo impia, ut vix digna sit quae recensetur; meritoque refellitur ab Epiphanio n. 7. refutatur à Torniello ad annum M. 2118. & risu excipitur ab omnibus tam Catholicis, quam haeticis. Huius generis sunt fuitiles aliae opiniones à Koerberero citatae §. 16. illa praesertim, quae tenet Melchisedechum ideo ignotum esse & absque genealogia, quia ejus imprecationibus terra ima dehiscens ipsius parentes, consanguineosque omnes deglutierit. Atque his enarratis sententiam exponemus nostram, postea quaestionem de Sacerdotio Christi instituimus adversus innumeras Novatorum phalanges: qui cum negent in Missa verum offerri Deo sacrificium, inficiantur quoque oblationem panis & vini, de qua Gen. xiv. 18. fuisse typum Eucharistiae, ob eamque rationem Christum à Psalmographo, & ab Apostolo dici Sacerdotem secundum ordinem Melchisedech.

3.
PROPOSITIO I. Melchisedech non fuit Propositio 1.
Angelus, neque Virtus quaedam caelestis, neque

neque Spiritus ſanctus, neque ipſe Dei filius.

Demonſtratur,

Demonſtratur I. Melchifedech fuit verus homo: duo enim characteres ei tribuuntur Gen. XIV. 18. quorum uterque nonniſi homini convenit; unus eſt *Rex Salem*, terrenæ nempe civitatis, ſive fuerit Jebus aut Jeruſolima, ut inquit Joſephus lib. VII. de Bello cap. 18. nunc lib. VI. cap. 10. ſive, ut probabilius cenſet Hieronymus epiſt. ad Evangelium, civitas alia, vel oppidum juxta Scythopolim. Character alter eſt *Sacerdos Dei altiffimi*; Sacerdotis vero munus ſolis hominibus fuit demandatum, ut primogenitis in lege naturali, & filiis Aaron, ac Levitis in lege ſcripta: quare Apoſtolus ad Hebræos cap. v. 1. ait omnem Pontificem ex hominibus aſſumptum eſſe. II. Eſt Apoſtolus cap. VI. 1. ejusdem epiſtolæ v. 3. appellat Melchifedechum *ſine patre, ſine matre, ſine genealogia*, non ad ſignificandum illum non eſſe hominem, quemadmodum autumant adverſarii; non ad innuendum illum fuiſſe ſpurium, ut commenti ſunt quidam Hebræorum, non ob ejusdem in affines imprecationem, ut demonſtrat ipſius egregia virtus, typi dignitas, nominisque celebris commendatio; ſed quia Scriptura ejus genus ac poſteritatem non enarrat, vertente Syro, *Cujus nec pater nec mater ſcripti ſunt in genealogiis*, & propria ſignificatione vocabuli ἀγενεαλογητος commonſtrante, non virum genus nullum habentem, ſed cujus origo literis non eſt prodita: licet, inquam, id ſcribat Apoſtolus; attamen verſu 6. proximo ait genitum eſſe Melchifedechum ex hominibus, ſed ejus generationem minime recenſeri in Hebræorum genealogiis: id quippe ſonant ea verba. *Cujus autem generatio non annumeratur in eis*, id eſt, ἐξ αὐτῶν ut habet Græcus, ex eis, ex eorum majoribus. Unde recte illuſtris Eſtius in hunc locum: *Hic innuitur Melchifedech non prorsus cavere genere: qui enim dicit genus ejus non recenſeri inter illos aut ex illis, tacite ſignificat eum aliunde genus habere.* Imo Epiphanius num. 7. *Ex aliis hominibus, quam Iſraelitis genus illis pertinetur.* Quid ergo? cum innuatur Melchifedech ex hominibus genitus, oportet ut illum hominem fateamur. III. Nomen *Melchifedech* non appellativum eſt, ut quidam autumant, ſed proprium; nam litera Jod inſcripta in hebraica voce מלכיצרח, *Melchifedech*, cum non ſit nota pronominis, vel regiminis, debet eſſe proprii nominis *characteriſtica*,

ut in nomine filii Saul, מלכישוע, *Melchifuab*, 1. Reg. xxx. 2. in nomine filii Jechoniæ, מלכירם, *Melchiram*, 1. Paralip. 11. 19. in nomine regis Geraræ, אבימלך, *Abimelech*, Gen. xx. 2. in nomine uxoris Nabal, אביגיל, *Abigail*, 1. Reg. xxv. 3. in nomine filii Beria, מלכיאל, *Melchiel*, Gen. xlv. 17. aliisque in locis plurimis. Omnes quoque Verſiones, ut demonſtrat in diſſert. de Melchifedecho Martinus Van-
Rein ſ. ix. evincunt Melchifedechi nomen proprium eſſe: quidquid ſcribant loco citato Cunaus, & in Locis ad Pf. 110. Enjedinus. Quare aſſentiendum non eſt Cajetano, qui Comment. in Geneſ. ait appellativum eſſe, & commune regibus Salem: quamquam opinio Cajetani nullatenus ſententiæ oppoſitæ ſuſfragatur, quippe etiam Pharaos, Xerxes, Caſar, aliaque vocabula ejuscemodi pluribus ſunt communia, & tamen nonniſi de hominibus enuntiantur. Itaque Melchifedech proprium nomen eſt; atque ex ipſo nomine, ex genere Hebræis extraneo, & ex dignitate ſacerdotis ac regis liquet eundem verum fuiſſe hominem.

Generatim demonſtrata theſis, etiam quoad ſingulas partes confirmatur. Et Confirmatur. 4. quidem Melchifedech non fuiſſe Angelum conſtat ex priori momento, nam Angelis incorporeis non convenit externum offerre Deo ſacrificium, quod munus eſt Sacerdotum, ut inquit Eſtius. Ex eo etiam, quod Melchifedech dicatur Rex Salem, nequit hæc ſententia firmo talo conſiſtere: viſibile quippe civitatis regimen homini, non angelo demandatur, cum ſit inter principem ac populum civilis ſocietas. Deinde Melchifedechum non eſſe filium Dei evidens eſt ex Epiſt. Pauli ad Hebræos; nam ibidem cap. VII. dicitur Melchifedech *aſſimilatus filio Dei*; quis autem recte dicitur ſimilis ſibi ipſi? In Græco etiam pro *aſſimilatus* habetur ἀπομοιούμενος, quo vocabulo non ſignificatur omnimoda ſimilitudo, ſed analogia typi cum re ſignificata; unde vertit Syrus, *In ſimilitudinem Filii Dei permanet pontificatus ejus.* His ergo verbis Melchifedech Filio Dei oſtenditur minor. In eodem cap. nec non Pſalmo cxi. Chriſtus appellatur *Sacerdos ſecundum ordinem Melchifedech*: quis vero proprie dicitur Sacerdos *ſecundum ordinem*, ritumque ſui ipſius? Præterea Chriſtus, ſaltem ad oblationem faciendam, ſemel apparuit, ut inquit Apoſtolus eadem ep. cap. ix. 26. Denique Melchifedechum non

non esse Spiritum sanctum præter producta argumenta hæc evincunt. Nunquam legitur Spiritum sanctum carnem induisse: quomodo ergo in persona Melchisedech latitabat? Ac si Melchisedech est Rex Salem, terrenæ civitatis incolæ, Filii Dei typus, illoque minor, quis nisi penitus cæcutiat, eundem dixerit Spiritum sanctum? Tandem cum omnis sacerdos sit inferior Deo, & huic in subjectionis tesseram offerat munera ac sacrificia, necessum est deprimat cum Macedonianis Spiritum sanctum ad sortem creaturarum quisquis illum cum Melchisedech confundit. Hinc Hieronymus laudata ad Evangelium epistola: *Si omnes repuleris, tum certe spiritualem interpretationem non recipies, qui imperitus sermone & scientia Melchisedech Spiritum sanctum pronuntiavit, ut illud verissimum comprobavit, quod apud Græcos canitur, Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat.* Est sententia ista Thucydidis lib. 3. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμός δὲ ὄνον φέρει.

5.
Propositio 2.

Explicatur.

PROPOSITIO II. Incertum est, an Melchisedech fuerit Sem filius Noe, an Chanaanæus genere; quamquam videatur hæc postrema opinio probabilior præcedenti. Fuisse enim Semum auctore Hieronymo citata epist. & in quæst. Hebraicis, tenent quamplures & fere omnes Judæi: & licet Epiphanius hæres. lv. num. 6. secutus chronologiam lxx. mathematico argumento demonstret Semum eo tempore, quo Abrahamo occurrit Melchisedechus, fuisse mortuum; attamen juxta communiter receptam supputationem adhuc erat superstes, vixitque usque ad annum M. 2158. Isaacii filii Abraham quinquagesimum: unde recte ibidem Hieronymus inquit: *Supputantes annos vitæ ipsius ostendunt eum ad Isaac usque vixisse, omnesque primogenitos Noe, donec sacerdotio fungeretur Aaron, fuisse Pontifices.* Verum hoc argumentum non videtur prorsus invictum. Ex quo enim vixerit Sem ad Isaac usque, non inferitur fuisse regem ac Sacerdotem illum, qui Abrahamo occurrit: neque verum est Semum fuisse primogenitum Noe, cum major natu fuerit Japhet, ut liquet ex Genes. x. 2. ideoque Genes. v. Sem prius quam Japhet inter filios Noe commemoratur, quoniam de Sem Hebræi, de Japhet populus Gentium natus est: idque exacta chronologia possum demonstrare, quippe ex v. Genes. 32. Noe operam gignendis liberis primum dedit, cum quingentorum esset annorum, id est, anno M. 1556. & Sem biennio post diluvium, id

est, anno 1658. cum esset centum annorum genuit Arphaxad, ex Genes. xi. 10. Itaque Sem natus est anno M. 1558. & Japhet anno M. 1556. corrumpitque traditio illa Hebræorum deprompta ex primogenitorum dignitate. Imo nec traditio ista videtur inter Hebræos communis: nam Josephus l. vii. de Bello cap. 18. sive libro vi. cap. 10. scribit conditorem urbis Salem fuisse Chanaanæorum Dynastam: ab ipsa traditione recedit Abenezra, illamque, ut diximus supra, Epiphanius solis tribuit Samaritanis. Videtur quoque ea traditio orta ex Hebræorum superbia, utpote qui ægre ferunt commendari Sacerdotem ex genere Chanaanæorum. Ad Hieronymum quod attinet, refert quidem Hebræorum traditionem, at nihil definit: imo laudata ad Evangelium epistola contrariam traditionem his verbis commendat: *Verti me ad Hippolytum, Irenæum, Eusebium Casariensem, & Emisenum, Apollinarem quoque, & Eustatium nostrum, qui primus Antiochena Ecclesiæ Episcopus contra Arium clarissima tuba bellicum cecinit: & deprebendebor omnium opinionum diversis argumentationibus ac diverticulis ad unum compitum pervenisse, ut dicerent Melchisedech hominem fuisse Chanaanæum, regem urbis Hierosolymæ, quæ primum Salem, postea Jebus, ad extremum Jerusalem appellata sit.* Ibidem exemplo Abelis, Henoch, & Job ostenditur mirum non esse, si describatur Sacerdos Dei altissimi absque circumcissione & ceremoniis legalibus. Ex quibus constat sententiam Hebræorum, in quam manibus pedibusque serunt complures interpretes, ficulo inniti præsidio: quamvis illam ob amplissimum istorum numerum, lectorum relinquamus arbitrio.

Melchisedechum ergo fuisse genere Chanaanæum probabilius suadet Patrum traditio nunc à Hieronymo commemorata, & præferenda proculdubio derivatæ à Judæorum commentationibus. Adde Epiphanium h. lxxvii. num. 7. Accedit, quod Semo, ejusque filii ex Gen. x. 30. contigit regio à Messa usque Sephar, ultra Euphratem: & Melchisedech erat Rex Salem, cis Jordanem in terra Chanaan. Fateor non unam esse de Salem sententiam Auctorum, quibusdam asserentibus Salem eandem esse ac Jerusalem; aliis eandem ac Salim urbem Sichimorum, de qua Gen. xiii. 18. & Joan. iiii. 23. Ac esse Jerusalem probant permulti, quoniam Onkelos & Jonathan vertunt, *Melchisedech Rex Jerusalem;* & quoniam videtur in oblatione Melchisedechi

6.
Probatur.

dechi designatus Dei cultus in Hieroſolyma inſtaurandus. Sed Hieronymus amplectitur alteram ſententiam: quam in Epistoſa citata ad Evangelium probat ex peregrinæ linguæ mixtura, & ex quo cernerentur adhuc juxta Scythopolim ruinæ palatii Melchifedech commonſtrantes veteris operis magnificentiam. Addit Capellus, Melchifedech obviā proſectum Abramo in vallem *Sare*, Gen. xiv. 17. id eſt, in planiciem, Jeruſolymam vero ex Pſalmo cxxiv. 2. fuiſſe vallatam montibus: quæ tamen conjectura ſutilis eſt, quia Melchifedech proceſſit in occurſum Abrahami extra Salem: & haud procul à Jeruſalem fuiſſe vallem, ubi Salomon ſibi monumentum erexit, liquet ex 11. Reg. xviii. 18. Verum etiam urbs Salim fuit in regione Chanaan, ex cap. xiiii. Gen. 18. Quidquid igitur de civitate *Salem* ſtatuerimus, liquet regem ejuſdem urbis fuiſſe Chanaanæum. Nam quod reponunt Semum occulta Dei inſpiratione illic permanſiſſe, ut Sacerdotio fungeretur tanquam Noë primogenitus, nullum habet fulcrum, & refutatum eſt ſupra. Præterea de Melchifedecho ait Apoſtolus ad Hebræos vii. 3. fuiſſe *sine patre, ſine matre, ſine genealogia*, id eſt, ipſius genus minime in Scripturis narrari. Quomodo ergo Melchifedech Semus, cujus novimus parentes ac filios? At enim, inquiunt, non narratur genealogia Semi ſub nomine Melchifedechi. Quid vero inde? Principio demonſtratum eſt Melchifedechum eſſe certi hominis proprium nomen. Deinde Apoſtolus verſu 6. inquit generationem Melchifedech non connumerari inter Levitarum majores, cum tamen Leviticum genus recta linea aſcendat ex Levi ad Jacob, ex Jacob ad Abraham, ex Abraham ad Arphaxad, ex Arphaxad ad Sem. Ad hæc Apoſtolus non ex ſolo nomine Melchifedech, ſed ex aliis quoque perſonæ adjunctis nobis Chriſti ſacerdotium commendat. Ruſus quis dixerit non narrari genealogiam Iſraelis, per hoc, quod ſub Jacobi nomine tantummodo recenſeatur? Itaque vulgaris illa reſponſio nequit hanc ſententiam infringere. Superſedeo ab argumentis reliquis, quæ à Saliano, cæterisque Scriptoris producuntur, quoniam ex dictis facile eruuntur, nec de re magni momenti in præſentia diſquiritur.

7. Opinio Melchifedech nothum eſſe, reprobatur.

Opinionem autem eorum, qui dixerunt Melchifedech nothum, ortumque ex adulterinis conjugiiſ, quamobrem prætermiſſa ſit generis ejus origo, rejiciendam inter aniles fabulas probat num.

R. P. Berti Theol. Tom. V.

vii. Epiphanius, quia *Rabab meretrice fuit, & ejus nihilominus Scriptura meminit; ſed & Lambri, & Chasbitba adulterium ibidem expreſſum eſt, tamenſi alienæ ſtirpis hæc erat, nec Iſraelitarum ex genere originem trabens*. Confutatione pariter non eget quod nonnulli autumant patrem illius appellatum Heraclam, matrem vero Aſtariam, vel Aſtaroth, ipſiusque Melchifedech proprium nomen fuiſſe aut Joram, ſive Jehoram, ut inquit apud Druium Ben-Gorſon, aut Sydyc, ut ex Sanchuniathone conjectat Grotius, cum iſthæc nullo argumento probentur; quamvis ſi vera forent, magis inde confirmaretur Melchifedechum ex gentibus genus arceſſere.

Petrus Cunæus decem protulit argumenta ad probandum Melchifedech eſſe ipſum Dei filium, quorum quinque præcipua ſunt, alia nihil crepant ſolidi. Ac primum depromitur ex vocabulo, quod appellativum eſſe contendit, ex quo Paulus ad Hebræos vii. illud interpretetur *Rex juſtitie, & Rex pacis*; nullusque ætate Abrahami eſſet in terra Chanaan fidelium cœtus, quia alioqui peregrinatus non eſſet inter Ethnicos, ſed in Salem fixiſſet ſedem. Petit alterum ex verbis ejuſdem epistoſæ v. 3. *Sine patre, ſine matre, ſine genealogia*, quæ non videntur cuiſpiam hominum convenire, Chriſto excepto. Fabricat tertium ex ſubſequentibus, *Manet ſacerdos in perpetuum*, in quibus enuntiatur æternitas propria ſolius Dei. Promittit argumentum quartum ex eo, quod ibidem Apoſtolus verſu 7. facit Melchifedechum meliorem, ac digniorem Abrahamo. Quintum urget ex cap. v. 11. ubi de Melchifedecho legitur, *De quo nobis grandis ſermo, & ininterpretabilis ad dicendum: quibus ſane verbis ineffabilem illius magnitudinem, ac divinitatem Paulus prædicat*.

At ad 1. & 2. reſponſum eſt in prima propoſitione: neque addendum modo aliud, niſi Abrahamum jam ſœdus inſiſſe cum habitatoribus Mambre, ex Gen. xiv. 13. nec completum adhuc, dum reverteretur à cæde Chodorlahomor, tempus divinarum promiſſionum, ideoque collocandum ei non fuiſſe in Salem domicilium. Victoriis etiam ac dignitate adauctus debuit ſuam urbem relinquere juſto, & erga ſe beneficentiſſimo Regi ac Sacerdoti Dei altiſſimi. Quod ſequitur ita accipiendum eſt, ut intelligamus Sacerdotii Chriſti nullum finem futurum, & ideo præfiguratum in ſacerdotio

8. Ad reliquas objectiones.

9. Reſponde-
tur.

Dd

tio

tio Melchisedech, de cujus fine nihil in Scripturis habemus: quemadmodum ad commonstrandum Christi sacerdotium non conferri carnali generatione, paulo ante dictum est Melchisedech fuisse *sine genealogia*, id est, sacerdotium Christi spirituale fuisse antitypum sacerdotii Melchisedechi, cujus non proditur in sacris literis origo generis. Apostolus enim ex typo declarat Christiani sacerdotii dignitatem, & ibidem appellat Melchisedech *ἀφωμοιωμένον*, *assimilatum* Filio Dei. Argumentum proximum nil probat, quia Melchisedech dignior erat Abrahamo sacerdotii munere ac typo; nam licet & Abraham tanquam princeps familiae fuerit sacerdos, & obtulerit sacrificia, ut liquet ex Gen. xv. ex canone Missæ, & ex Divo Thoma 111. p. q. 31. art. 2. Melchisedech erat *Ἀρχιεπίσκοπος*, ad Heb. vi. 20. id est, Summus Pontifex, gerebatque typum sacerdotii nostri omnium præstantissimi. Ad ultimum dicimus illa verba, *de quo*, referenda esse ad Christum, aut ad Melchisedech, non absolute, sed ut Christi divinum sacerdotium præfigurabat.

10.
Confirmatur
Responsio.

Tandem Melchisedech esse Spiritum sanctum probat Auctor Qq. novi & veteris testam. inter opera Augustini iisdem prorsus argumentationibus, quæ ad Filium Dei detorsit Petrus Cunaus. Koerberus eandem sententiam affricat D. Ambrosio in lib. 1. de Abraham c. 111. Verum recte Hieronymus appellat Auctorem Qq. illarum *imperitum sermone & scientia*: quem non fuisse Augustinum eruditi omnes consentiunt, demonstrantque invictis momentis PP. S. Mauri in Admonit. in librum earundem Quæstionum, Append. Tom. 111. pag. 34. Qui ineptam illam opinionem tribuit Ambrosio, legens dormitabat. Sancti Doctoris hæc sunt verba, loc. cit. num. 16. *Sacrificium denique obtulit, decimas dedit; ideoque ei Melchisedech, qui interpretatione latina dicitur rex iustitiæ, rex pacis, benedixit: erat enim sacerdos summi Dei. Qui est rex iustitiæ, sacerdos Dei, nisi cui dicitur, Tu es sacerdos Dei in æternum secundum ordinem Melchisedech, hoc est, Dei filius, sacerdos Patris, qui sui corporis sacrificio Patrem nostris repropitiavit delictis?* Quo in loco Ambrosius tribuit Christo interpretationem nominis *Melchisedech*, non hujus personam: de qua ad hunc modum se habet nostra lucubratiuncula.

11.
PROPOSITIO III. Christus est Sacerdos
Proposio 3. secundum ordinem Melchisedech, quo-

niam in prisca hujus sacerdotis oblatione *panis & vini* præfiguratum fuit sacramentissimum Eucharistiæ sacrificium.

Ita Catholici omnes adversus Novatores, qui fatentur utique Christi sacerdotium præfiguratum in sacerdotio Melchisedechi, ob interpretationem nominis *Melchisedech, & Regis Salem*; ob typum divinitatis expressum in eo, quod Melchisedech dicitur *sine genealogia*; ob perpetuitatem sacerdotii significatam iis verbis, *Manet sacerdos in æternum*; ob discrimen à sacerdotio Levitico quod Apostolus innuit, docens generationem Melchisedech non connumerari inter Levitas; ob spirituales unctionem, ad quam innuendam dicitur Melchisedech factus sacerdos non secundum mandatum carnalis legis, *sed secundum virtutem vitæ insolubilis*; ob præcellentiam Christiani sacerdotii supra Leviticum in eo commonstratam, quod Melchisedech benedixit Abrahamo, ex cujus lumbis exierunt filii Levi, ab eoque acceperit decimas: hæc, inquam, tradita ab Apostolo in Epist. ad Hebræos cap. vii. (quam tamen plerique illorum Apostolo abjudicant) ultro heterodoxi concedunt: at dici Christum sacerdotem secundum ordinem Melchisedech, spectata oblatione *panis, & vini*, istud præfracte abnuunt, idque nos Scripturis, traditione Patrum, atque ratione probamus.

Depromptum ex Scripturis argumentum est hujusmodi. Christum esse Sacerdotem secundum ordinem Melchisedech ait David Ps. cix. 4. *Tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech*: affirmat Apostolus ad Hebræos cap. v. 7. & vii. 15. verba David esse de Christo accipienda, quod & confirmat omnium Patrum, Theologorum, atque ipsorum hæreticorum assensus. At non aliter Christus appellatus est sacerdos secundum ordinem Melchisedech, nisi quia sub speciebus panis ac vini obtulit sacrificium Corporis & Sanguinis sui, prænuntiatum in prisca illa Melchisedechi oblatione. Quid est enim esse sacerdotem secundum ordinem Melchisedech, nisi secundum ritum ac similitudinem hujus sacerdotis Dei summi? Atqui Christus nequit appellari sacerdos secundum ritum ac similitudinem Melchisedechi, nisi quatenus obtulit sub speciebus *panis & vini* Eucharisticum sacrificium. Igitur ratione hujus oblationis Christus appellatus est Pontifex, & sacerdos secundum ordinem Melchisedech. Et quidem nisi ita appellatus sit ratione illius

Explicatur.

12.
Probatur ex
Scriptura.

illius oblationis, ob quam aliam cauſam ſic appellatum putabimus? Non ob aliam aliam oblationem, quia non legitur Melchifedech aliud obtuliſſe præter panem, & vinum, & ſi viva animalia mactavit, id non ſufficit ad conſtituendum peculiarem ordinem ſacerdotii, cum iſtiusmodi cruenta ſacrificia etiam Abel, etiam Noe, etiam Levitæ omnes obtulerint. Non propter alias Melchife-dechi dotes ſuperius connumeratas; nam illæ commonſtrant utique Chriſtum fuiſſe in Melchifedech præfiguratum, at non evincunt fuiſſe ſacerdotem ſecundum ordinem Melchifedech; quippe aliud ad figuræ rationem, aliud ad ſacerdotii ritum, ordinemque requiritur. Sat eſt ad figuræ rationem, ut typi ac ſigna præceſſerint; quare dicitur figura Chriſti Abel, dicitur Iſaac, dicitur Moyſes. At ad ſacerdotii ritum & ordinem neceſſaria eſt ſimilitudo etiam in re oblata, nec ſufficit ratio figuræ; alioqui diceretur Chriſtus ſacerdos ſecundum ordinem Abel, ſecundum ordinem Iſaac, ſecundum ordinem Moyſis. Imo, ut in Paulum ſcribit Eſtius, tametiſi Chriſtus in ara crucis obtulerit ſemetipſum Patri ſacrificium cruentum, atque hoc præfiguratum fuerit in mactatione vivorum animalium; quia nulla in cruce eſt ritus ſimilitudo cum immolatione pecudum, nemo iure affirmabit Chriſtum eſſe ſacerdotem ſecundum ritum alicuius ſacerdotis præcedentis, qui pecudes immolaverit. Nulla ergo ratio typi, niſi quæ ſita eſt in rei oblata ſimilitudine, conſtituit Chriſtum ſacerdotem ſecundum ordinem Melchife-dech: & recte Tridentina Synodus ſeſſ. xxii. cap. i. exponens Catholicam de ſacrificio Miſſæ doctrinam ait de Chriſto: *Sacerdotem ſecundum ordinem Melchife-dech ſe in æternum conſtitutum declarans, corpus, & ſanguinem ſuum ſub ſpeciebus panis & vini Deo patri obtulit.*

13.
Probat;
ex tradi-
tione.

Alterum argumentum ex traditione peti- tum eſt: quod omnes Patres affirmant non ſolum Chriſtum eſſe ſacerdotem ſecundum ordinem Melchifedech, verum etiam in huius oblatione, de qua Gen. xiv. 18. præfiguratum ſacrificium Chriſti incruentum, unde apparet quam commentitia ſit, quam fallax interpretatio hæreticorum autumantium oblationem illam Melchife-dechi fuiſſe civile epulum, profanamque comitatus Abrahami reſeſtionem. At quid ex Græcis Patribus, ne proferamus omnes, Clemens Alex. Chryſoſtomus, Theodoretus? quid ex Latinis Cyprianus, Hieronymus, Auguſtinus? Clemens in iv. Strom. pag. edi-
R. P. Berti Theol. Tom. V.

tionis Morelli 539. *Melchifedech*, inquit, *rex Salem, ſacerdos Dei altiffimus, qui vinum & panem ſanctificatum dedit nutrimentum in typum Euchariftiæ.* Chryſoſt. hom. xxxv. in Gen. pag. edit. Commel. 512. etiam in pane, ac vino à Melchife-decho oblati agnoſcens figuram ſacrificii noſtri, ait: *Protulit, Melchife-dech, panem & vinum. Videns typum cogita, oro, & veritatem, & admirare divinarum Scripturarum accuratam diligenti- am, quomodo ſuperioribus ſæculis & ab initio futura præſignata ſint.* Theo- doretus Tom. 1. p. 50. ſive in Gen. Inter. 65. inquit de Melchife-decho, *Typum enim gerebat ſacerdotii Dominici.* Mit- to Euſebium Cæſarienſem, qui lib. v. de Dæmonſtr. Evang. cap. 3. ait Melchife- dechum nuſquam aliis functum ſacrifi- ciis, niſi ſolo vino, ac pane, repræſentan- do corporis & ſanguinis Chriſti myſte- ria: in quem locum nonnulla erudite Tournelius de Sacram Euch. p. 339. ad literam exſcripta, uti alia ibidem, à Be- cano Tom. 11. Opuſc. xi. cap. 4. num. 5. uſque ad 10. nulla Becani mentione facta. Cyprianus epiſt. 63. ad Cæcilium hæc habet: *Quod autem Melchifedech typum Chriſti portaret, declarat in Pſal- mis Spiritus ſanctus ex Perſona Patris ad Filium dicens, Ante Luciferum ge- nui te: tu es ſacerdos in æternum ſecun- dum ordinem Melchifedech. Qui ordo utique hic eſt de ſacrificio illo veniens, & inde descendens, quod Melchife-dech ſacer- dos Dei ſummi fuit, quod panem & vi- num obtulit, quod Abraham benedixit.* Hieronymus in Qq. hebraicis Tom. 11. pag. 528. hæc habet: *Quod autem ait, Tu es ſacerdos in æternum ſecundum or- dinem Melchifedech, myſterium noſtrum in verbo Ordinis ſignificatur: nequaquam per Aaron irrationabilibus victimis immo- landis; ſed oblato pane & vino, id eſt, corpore & ſanguine Domini Jeſu.* Idem in Epiſt. xlii. ad Marcellam Tom. iv. p. 547. *Recurrere ad Geneſim, inquit, & Melchife-dech regem Salem bujus princi- pem invenies civitatis: qui j. m. tum in typo Chriſti panem & vinum obtulit, & myſterium Chriſtianum in Salvatoris ſanguine & corpore dedicavit.* De- mum S. P. Auguſtinus de Doctrina Chriſtiana lib. iv. cap. xxi. num. 45. ait: *In Sacerdote Melchife-dech Dominicum ſa- cramentum præfiguratum videmus ſecun- dum quod divina Scriptura teſtatur, & dicit, Et Melchife-dech rex Salem protu- lit panem, & vinum, &c.* Et in Epiſt. 95. ad Innocentium aliorum quoque Epi- ſcoporum nomine data, nunc 177. num. 12. *Melchife-dech prolato Sacramento*
D d 2 *menſe*

mensa Dominica novit aeternum ejus sacerdotium figurare. Atque lib. xvi. de Civit. Dei cap. 22. de Melchisedech loquens, *Ibi quippe, ait, primum apparuit sacrificium, quod nunc à Christianis offertur Deo toto orbe terrarum.* Quid ad hæc heterodoxi? Num Melchisedech typum Christi gessit tantummodo obres principio hujus thesisi commemoratas? At Patres in oblatione panis & vini ab eo facta agnoscunt *typum Eucharistiae*, *typum ordinis de sacrificio illo venientis*, *typum mensæ Dominicæ*, *typum sacrificii*, *quod nunc offertur toto orbe terrarum.* Manet itaque inconcussum, ideo Christum dici sacerdotem *secundum ordinem Melchisedech*, quoniam in oblatione panis & vini præfigurabatur Eucharistia.

14.
Probatur 3.
ex Rabbiniis.

Et quoniam hæretici profana eruditione tumidi, & hebraicæ linguæ peritia superbientes firmissimæ Scripturarum ac Patrum auctoritati opponunt grammaticales quasdam observationes paulo infra expendendas; sciant etiam Rabbinos in textu Geneseos xiv. 18. ac præsertim in iis verbis, *Obtulit panem, & vinum*, percepisse aliquod magnum mysterium, & oblationem illam sacram existimasse, non civilem atque profanam. Nam Rab. Samuel Ben-Nahaman in illa verba inquit: *Erat enim ipse Melchisedech sacrificans panem & vinum.* Rab. Moyses Hadarsan, alique Melchisedech obtulisse Abrahamo *panes propositionis & vinum libaminum.* R. Ben-Jahir ita exponit verbum *וַיִּזְנוּ* protulit, exire fecit, hoc est, *Separavit à cessatione sacrificiorum sacrificium panis & vini:* & Rab. Johai pariter, *Tempore Messiae omnia sacrificia deficient: sacrificium vero panis & vini nunquam deficiet.* Perlegat hæc eruditionis cupidus apud Galatinum lib. x. c. 5. Adeat & Joseph de Voisin de Lege Divina cap. 6. testimoniis Rabbiorum demonstrantem Melchisedechum in oblatione panis & vini designasse Abrahamo sacrificia & libamina, quæ oblaturus erat Messias, quod vir doctus probat ex Talmud Tract. Nedarim cap. 2. & ex Salomone Jarchi in caput Genesis. Ad dimus Commentaria Rab. David Kimchi in Osee caput xiv. 8. ab eodem Auctore producta cap. 44. Ipsemet Koer-

berus §. 23. fatetur ex vetustissima traditione, cujus meminit Patricides, Melchisedechum nullum obtulisse sacrificium præter panem & vinum, nihil aliud reponens, quam labile esse firmatum traditione argumentum: portentosa alia hæreticorum doctrina in libro xxiii. pluribus refutata.

Suadetur demum propositio Theologica ratione. Hæretici quippe negant Christum appellari Pontificem *secundum ordinem Melchisedechi* ratione oblationis panis, & vini, quoniam hanc in Melchisedech nolunt fuisse actionem sacerdotalem. At nisi id asseratur, non est cur Melchisedechus sacerdotii Christi gesserit typum, cum alii characteres, nominis *justitiam*, & *pacem* exprimentis, regalis dignitatis, ac prætermittæ genealogiæ, nequeant sacerdotii munus ritumque signare: unde in quartodecimo Genesim ad monstrandum oblationem Melchisedechi non fuisse à Sacrificio disjunctam legitur, *At vero Melchisedech rex Salem proferens panem & vinum, (erat enim sacerdos Dei altissimi) &c.* quibus in verbis oblationi munus sacerdotale conjungitur. Additur ibidem Melchisedechum benedixisse Abrahamo, ab eoque è manubiiis decimas accepisse: unde in vii. ad Hebræos ostendit Apostolus Melchisedechum in ratione sacerdotis fuisse Abrahamo superiorem. Atque hæc Melchisedechi præcellentia non salvatur per solam regis auctoritatem, quoniam hæc ad constituendum sacerdotii ordinem indifferenter se habet, & etiam Abraham princeps erat, regumque victoriis onustus: non per vivorum animalium mactationem, quia hæc non distinguit sacerdotium Melchisedech à Levitico, & Abraham quoque eadem cruenta sacrificia immolavit, Gen. xv. 9. & xxii. 13. non denique per alios Melchisedechi characteres, quoniam hi personæ dignitatem, non sacerdotii ordinem præsignabant. Fuit ergo Melchisedech major Abrahamo, quantum ad sacerdotium attinet; spectata oblatione panis, & vini; in qua latebat mysterii Eucharistici Sacramentum. Quapropter Scripturarum auctoritate, testimoniis Patrum, atque Theologica ratione assertio nostra munitur.

15.
Probatur 4.
ex ratione.

CA-